

PIELŪGT RADĪTĀJU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 1:9, Jes 40:26, 2kor 5:17, Kol 1:17, Atkl 4:11, Jņ 19:16–30.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.” (Atkl 4:11)

Iri viegli pieņemt visu kā pašu par sevi saprotamu, īpaši tās lietas, ko mēs vienmēr esam pazinuši un piedzīvojuši. Cik viegli, piemēram, maziem bērniem uzskatīt savus vecākus kā pašus par sevi saprotamus; cik viegli mums ir uzskatīt kā pašsaprotamu sauli, debesis, gaisu un zemi zem kājām.

Tomēr vai esat kādreiz apstājušies, lai padomātu, cik lielā mērā mēs pašu eksistenci uzskatām kā pašu par sevi saprotamu? Tas ir, cik bieži mēs apstājamies un uzdodam slaveno filosofisko jautājumu: “Kāpēc kaut kas ir, nevis nekā nav?”

Kāpēc jāsāk ar pašu Visumu un visu majestātisko, diženo un pārsteidzošo tajā? Kādas lielas loģiskas pretrunas rastos, ja šeit nebūtu Visuma un mūsu tajā? Saskaņā ar jaunāko zinātnisko teoriju (tās mēdz mainīties), mūsu Visums savulaik neeksistēja. Citiem vārdiem sakot, mūsu eksistence šeit ir nejauša, un tas ir brīnums, ka mēs vispār esam šeit. Un, neskatoties uz visādiem mītiem par Visumu, kas radies no absolūti nekā vai no kaut kāda matemātiska vienādojuma, mūsu Visums eksistē tikai tāpēc, ka to un visu, kas ir tajā, ir radījis Dievs Radītājs.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. maijā.

Atbalsts grūtā laikā

Pēc Savas debesbraukšanas (Apd 1:9) Jēzus apmeklēja pēdējo dzīvo apustuli Jāni uz Patmos salas, uz kurieni Jāni trimdā bija izsūtījis cietsirdīgais Romas imperators Domiciāns.

Izlasi Atkl 1:9. Sk. arī Mt 13:21, Apd 14:22 un Jņ 16:33. Kāda vēsts šeit atrodama visiem, kas vēlas sekot Jēzum šajā pasaulē? _____

Atšķirts no ģimenes, draugu un kristīgās kopienas atbalsta, Jānis nebija pamests viens grūtībās, ko viņš kā Jēzus sekotājs piedzīvoja. Viņa kalpošana nebija beigusies. Viņa liecība nebija pabeigta. Eņģelim līdzīgs ciemiņš žilbinošā spožumā apmeklēja Jāni uz vientuļās salas un atnesa viņam vēsti tieši no Dieva troņa. Šai Jēzus vēstij vajadzēja atbalsoties laika koridoros cauri gadsimtiem. Tā bija cerības vēsts visām paaudzēm, bet jo īpaši sagatavos Dieva pēdējo dienu ļaudis Jēzus nākšanai. Tā ir nopietna brīdinājuma vēsts, kā arī gala laika iedrošinājuma vēsts, sagatavojoties piedzīvot pēdējo dienu pārbaudījumus (vai arī jebkurus citus pārbaudījumus, ko šobrīd piedzīvojam).

Ja jūs apmeklētu alu, kurā, kā tiek apgalvots, Jāni apciemojis Debesu eņģelis ar atklāsmes pravietisko vīziju, uz plāksnītes pie ieejas jūs nekavējoties pamanītu šos vārdus, kuros apkopota visa Atklāsmes grāmata: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atkl 14:7)

Atklāsmes grāmatas centrālais jautājums ir pielūgsme. Mēs esam radīti kā būtnes, kas pielūdz. Ikviens no mums kādu vai kaut ko pielūdz. Patiesa pielūgsme, Radītāja pielūgsme dara mums iespējamu atklāt dzīves patieso nolūku. Tā dod mums iemeslu dzīvot. Tā dod mums ne tikai kaut ko, par ko mirt, bet – vēl svarīgāk – kaut ko, kā dēļ dzīvot un, ja nepieciešams, izturēt grūtības tā dēļ. Patiešām, sākoties pēdējai krīzei, mēs labāk sapratīsim vārdus, ka “caur daudz bēdām mums jāieiet Dieva valstībā” (Apd 14:22).

Ja uzticīgi Dieva kalpi, tādi kā Jānis, piedzīvo ciešanas un pārbaudījumus, kas mums liek domāt, ka mēs nepiedzīvosim grūtības? (Sk. 1Pēt 4:12–15.) _____

Pielūdziet Radītāju

Izlasi Atkl 14:7. Kā noslēdzas pirmā eņģeļa vēsts? Kādu pēdējo aicinājumu izsaka šī tiesas stunda? (Sk. arī Jes 40:26, Jņ 1:1–3 un Rm 1:20.) _____

Atkl 14:7 noslēdzas ar skaidru aicinājumu pielūgt Radītāju. Šis aicinājums ir īpaši svarīgs tagad, kad lielākā daļa zinātniskās un pat kristīgās pasaules ir pieņēmusi evolūcijas mācību, kas iešauj pašā Bībeles un kristietības sirdī. Ja evolūcija būtu patiesība, mūsu ticība būtu meli. Tieši tik galēji ir šie jautājumi.

Atklāsmes grāmatas noslēdzošais aicinājums sakņojas Bībeles pirmajā grāmatā – Pirmajā Mozus grāmatā. Mēs nekad kārtīgi nesapratisim pielūgsmes jautājumu šajā kosmiskajā cīņā, kamēr nesapratisim radīšanas nozīmi. “Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi.” (1Moz 1:1) Šis pants ir visas Bībeles pamats. “Iesākumā Dievs radīja.” Ebreju vārds “radīt” šajos pantos ir “bara”. Tas ir darbības vārds, kas izmantots tikai un vienīgi attiecībā uz pašu Dievu.

Lai kaut mazliet saprastu, cik neierobežota ir Dieva vara, padomāsim kaut vai par vienu Viņa radīto objektu – sauli. Saule ražo vairāk enerģijas vienā sekundē, nekā cilvēce ir saražojusi naftas produktus, gāzi, ogles vai uguni kopš laika iesākuma.

Saules diametrs ir aptuveni 865 000 jūdžu, un tā varētu noturēt vienu miljonu planētu Zemes lielumā. Bet mūsu saule ir tikai viena no vismaz 100 miljardiem zvaigžņu mūsu Piena ceļa galaktikā. Viena zvaigzne, ko sauc par Pistoles zvaigzni, izdala desmit miljonus reižu vairāk enerģijas nekā mūsu saule. Viens miljons zvaigžņu saules lielumā var viegli ietilpt Pistoles zvaigznes lodē. Kā lai mēs vispār sākam izprast radīšanu?

Radīšana atklāj Dieva vareno spēku un neierobežoto varu. Viņa radošais spēks ir ne tikai izsaucis esamībā Debesis un zemi, bet arī darbojies Viņa ļaužu labā gadsimtiem ilgi. Viņš ir Dievs, kas iesāka šo pasauli, Viņš ir vienmēr klātesošs šajā pasaulē un nekad nepametīs Savus ļaudis.

Kā radīšanas varenums tikai pastiprina Dieva mīlestības realitāti, parādot, ka, neskatoties uz to, cik mēs esam mazi pretstatā radīšanai, Kristus tomēr mūsu dēļ gāja nāvē? _____

Dievs, kas ir tuvu

Dievs Radītājs, kas izsaucis esamībā sauli, mēnesi un zvaigznes, kura brīnišķīgais spēks ir radījis šo planētu un piepildījis to ar visu dzīvo, ir arī Dievs, kas ieinteresēts katrā no mums. Viņš ir Dievs, kas atbrīvojis Savus ļaudis no Ēģiptes verdzības, vadījis viņus tuksneša ceļojumos, licis mannai līt no debesīm, licis sabrukt Jērikas sienām un sakāvis Israēla ienaidniekus. Tas pats Dievs, kas reiz atbrīvojis Savu bezgalīgo spēku, lai radītu Visumu, atbrīvo šo bezgalīgo spēku, lai sakautu ļaunā varu, kas cīnās par mūsu dvēselēm.

Izlasi 2kor 5:17, Ps 139:15–18, Apd 17:27 un Kol 1:17. Ko šie panti mums māca par Dieva tuvumu? _____

Teologi runā par Dieva transcendenci. Tas nozīmē, ka Dievs pastāv pāri un virs visas radības. Bet viņi arī runā par Dieva imanenci. Tā ir doma, ka Dievs kaut kādā veidā eksistē mūsu pasaulē un, kā rāda Bībeles vēsture, ir tajā iesaistīts sarežģītā un ciešā veidā. Lai gan Kungs mājā “augstās un svētās vietās”, Viņš ir arī “pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars” (Jes 57:15). Kā Jēzus pats teica, runājot par Saviem uzticīgajiem sekotājiem: “Es viņos un Tu Manī, ka viņi ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi mīlējis.” (Jņ 17:23) Tuvāk un intīmāk par šo nevar būt.

Lieliskā ziņa par mūsu Dievu ir tāda, ka Viņa varenums un spēks ir tik liels, ka snie-dzas pāri visam kosmosam līdz pat mūsu dzīvēm. Viņš apsola mūs pārveidot, veidot, transformēt pēc Savas līdzības. Padomā, ko tas nozīmē. Dievs, kas ir radījis un kas uztur miljardiem galaktiku, ir tas pats Dievs, kurā mēs ne tikai “dzīvojam, kustamies un esam” (Apd 17:28), bet arī kurš strādā mūsu sirdīs, lai dotu mums jaunas sirdis, šķīstītu mūs no grēka un darītu mūs par jauniem radījumiem Kristū. Cik ļoti mierinoši ir aptvert, ka mūsu Dievs, kam piemīt tāds spēks, mīl mūs un rūpējas par mums.

Kā mēs varam mācīties gūt cerību un mierinājumu no izpratnes par Dieva tuvumu? Vai varbūt tas tevi biedē, jo Dievs zina tavus tumšākos noslēpumus? Kā evaņģēlijam vajadzētu dot tev mieru šajā kontekstā? _____

Evaņģēlijs, tiesa, radīšana

Izlasi pirmā eņģeļa vēsti. Mūžīgais evaņģēlijs. Tiesas stunda. Radītāja pielūgsme. Aplūko, cik cieši saistītas ir šīs domas. Kad mēs stāvam sava Radītāja priekšā tiesā, tas ir vienīgais evaņģēlijs, kas dod mums vispār kādu cerību. “Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas.” (Rm 8:1) Nekādas pazudināšanas tagad un pavisam noteikti arī tiesā.

Dieva kā Radītāja vēsts ir tik svarīga mūsu laika vēstī, īpaši, kad evolūcija, kaut arī tērpusies “kristīgā” apģērbā, draud iznīcināt visu kristīgās ticības pamatu.

Tomēr evolūcijas ideju uzbrukuma vidū Dievs ir izsaucis esamībā draudzi, kuras jau pats nosaukums satur liecību pret evolūcijas ideju – cilvēkus, kam ir jāpasludina Dieva kā mūsu Radītāja un Glābēja fundamentālā patiesība.

Izlasi Ef 3:9, Kol 1:13–17, Atkl 4:11 un Rm 5:17–19. Ko šie panti māca par Jēzu kā Radītāju un Glābēju? _____

Ievēro, cik cieša ir saistība starp Jēzu kā Radītāju un Jēzu kā Glābēju. Brīdī, kad Viņa kā Radītāja loma ir noniecināta, ko evolūcijas mācība neizbēgami panāk, Viņa kā mūsu Glābēja loma arī kļūst apšaubāma. Jēzus nāk, lai izglābtu mūs no grēka, no nāves, no ciešanām un vardarbības – bet grēks, nāve, ciešanas un vardarbība būtu pats radīšanas instruments? Vai Dievs mūs atpestī no paša procesa, ko Viņš izmantoja iesākumā? Tie ir bīstami meli.

Vēl ļaunāku padara tas, ka evolūcija izsmej pašu ideju par Jēzus nāvi pie krusta. Kāpēc? Pāvils (sk. Rm 5:17–19) nesaraujami saista grēka ienākšanu, ko iesāka Ādams, ar Jēzus nāvi. Tāpēc ir tieša saikne starp Ādamu un Jēzu. Evolūcijas modeli bezgrēcīgs Ādams nebūtu varējis iesākt nāvi, jo nāve – miljoniem nāves gadu – tiek pieņemti kā spēki, kas bija nepieciešami, lai radītu Ādamu.

Tāpēc jau no paša sākuma evolūcija iznīcina Bībeles pamatu – krustu. Turpretī Septītās dienas adventisti, aicinot pasauli pielūgt Radītāju, ir dzīva liecība pret šiem maldiem.

Radītājs pie krusta

Lai arī cik ļoti mēs apbrīnojam un pielūdzam Kungu kā savu Radītāju, ir kaut kas vēl vairāk. Kā jau mēs redzējām (bet to ir vērts aplūkot vēlreiz), pastāv doma, ka mūsu Radītājs ir arī mūsu Pestītājs. Dievs, kas mūs radījis, ir tas pats Dievs, kas mūs ir izglābis. Dievs, kurš teica: “Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības,” (1Moz 1:26) ir tas pats, kurš pie krusta izsaucās: “Ēli, Ēli, lamā zabahtani?” Tas ir: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?” (Mt 27:46) Lūk, iemesls bīties Dievu, pat vēl vairāk – dot Viņam godu un arī pielūgt Viņu!

Kā mēs kā krituši cilvēki varam pienācīgi atsaukties tik brīnišķīgai patiesībai? Ko mēs varētu darīt, atsaucoties tai? Pirmā eņģeļa vēstī mums ir pateikts, ko darīt: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (Atkl 14:7)

Izlasī Jņ 19:16–30, Jāņa stāstu par Jēzu pie krusta. To lasot, pārdomājiet Bībeles pantus, ko mēs lasījām par Jēzu kā Radītāju, kurā “radītas visas lietas debesis un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu” (Kol 1:16). Kā mums atsaukties šai brīnišķīgajai Dieva mīlestības izpausmei?

Pirmā eņģeļa vēsts pielūgt Radītāju nāca pēc krusta notikumiem, pēc tam, kad vērojošajam Visumam un Kristus sekotājiem bija kļuvis zināms, ka Tas, kurš “radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”, ir tas pats, kurš, kaut arī bija Dievs, pieņēma “kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil 2:7, 8).

Cik pārsteidzošs skats tas bija tiem, kas pazina Jēzu, pirms Viņš nāca uz šo planētu kā cilvēks. Nav brīnums, ka arī Debesu būtnes Viņu pielūdz. Ko gan mēs, kas atpirkti ar Viņa asinīm, varētu citu darīt, ja ne pielūgt savu Radītāju un Glābēju?

Kāpēc krusta gaismā doma par to, ka kritušie cilvēki spēj kaut ko pievienot tam, ko Kristus izdarīja pie krusta, ir tik ķecerīga? Kuri mūsu darbi varētu pievienot kaut ko tam, ko Radītājs jau ir izdarījis mūsu labā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dieva pielūgsme Svētajos Rakstos ir centrā un vienmēr bijusi strīdus jautājums. Visā Vecajā Derībā pravieši aizrādīja Dieva tautai par citu dievu pielūgšanu un par Kunga pielūgšanu, izmantojot pagānu pielūgsmes elementus. Konflikts starp Dieva pielūgsmi un citu dievu pielūgšanu ir kosmiskā konflikta pašā centrā un pastāv kopš Dieva likuma pārkāpšanas.

Pielūgsme attiecas uz pašu fundamentālāko cilvēka eksistences aspektu – ko cilvēkiem kā dzīviem radījumiem vajadzētu darīt, nonākot Radītāja klātbūtnē. [...] Tikai tie, kas ir dzīvi, var pielūgt Kungu. Mirušie nevar Viņu slavēt un pielūgt. [...] Tas, kurš mūs radīja, aicina cilvēkus nodot savas dzīves pielūgsmei, lai saņemtu tās atpakaļ no Viņa bagātinātas, lai tiktu izmantotas citu labumam. Pielūgsme ir par mūsu eksistences būtību un nolūku un par vajadzību pēc kaut kā, kas ir ārpus mums pašiem, kas atbrīvo mūs no savtības. Nepielūgt Dievu nozīmē zaudēt eksistences jēgu. Tas nozīmē eksistēt dezorientētā stāvoklī un tāpēc būt mirstošam un virzīties uz pilnīgu izmiršanu, jo esam atvienoti no dzīvības avota.” (Ángel Manuel Rodríguez “The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, 42. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie domas, kāpēc kritušā pasaulē būt Dieva radītam nav pietiekami? Kāpēc mums ir nepieciešams arī glābšanas apsoliņums?
2. Padomājiet par kādu pieredzi, kad savā dzīvē neapšaubāmi piedzīvojāt Dievu darbojamies, tas ir, Dievs jums personīgi parādīja Savu mīlestību. Un tad pakavējieties pie fakta, ka Viņš ir Dievs, kas radīja visu kosmosu! Un šis Dievs mīl tevi pietiekami, lai parūpētos par tavu dzīvi. Kāpēc šai realitātei vajadzētu būt ne tikai mierinošai, bet arī darīt mūs pazemīgus?
3. Ja evolūcija būtu patiesība, padomā, ka mēs tiktu aicināti pielūgt tādu Radītāju, kas izmanto miljardiem nāves, vardarbības, iznīcības, ciešanu un masu iznīcināšanas gadus, lai mūs radītu (lai gan Pirmajā Mozus grāmatā mums ir dots pavisam cits stāsts par to, kā mēs esam radīti). Un vai šādā gadījumā no mums sagaida Viņa pielūgšanu? Kāpēc Viņu pielūgt? Par tūkstošiem gadus ilgu melošanu mums attiecībā uz to, kā mēs esam radušies?